

Geneza 3

Capitolul 3 este un capitol foarte serios și important, fără de care nu putem înțelege omul și istoria sa:

- El arată un alt început în prima carte a lui Moise - începutul păcatului.
- Arată căderea omului în păcat ca o explicație pentru nenorocirea din lume.
- Arată cauza existenței morții.
- Satan (șarpele) este prezentat ca adversar al lui Dumnezeu și al omului și intenția lui este clară: să-l despartă pe om de Dumnezeu.
- Devine vizibilă tendința omului de a nu dori să recunoască eșecul moral.
- Se arată cum Dumnezeu îl urmărește cu îndurare pe om.
- Conține originea profeției (directe), al cărei centru este întotdeauna Hristos (versetul 15 „sămânța femeii”).
- Indică modul în care Dumnezeu îl îmbracă pe om pe baza morții altuia.

Din punct de vedere figurativ, capitolul 2 poate fi comparat cu o frumoasă zi de vară, în care soarele strălucește peste un peisaj minunat (starea omului în inocență în paradis). Apoi, în capitolul 3, apare un nor negru, care întunecă scena frumoasă - omul cade în păcat. Dar, deasupra norilor, soarele continuă să strălucească și chiar și în acest capitol grav, raze individuale ale harului lui Dumnezeu strălucesc printre norii întunecați.

Șarpele o atacă pe Eva

Geneza 3.1-5: Și șarpele era mai șiret decât orice animal al câmpului pe care îl făcuse Domnul Dumnezeu. Și el a spus femeii: „Oare așa a spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” Și femeia a zis șarpelui: „Din rodul pomilor din grădină putem să mâncăm, dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»”. Și șarpele a spus femeii: „Nicidecum nu veți muri. Pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Nu știm când au avut loc evenimentele descrise în acest capitol. Probabil că nu a trecut mult timp până la căderea în păcat. Satan nu va fi așteptat mult timp pentru a aduce ceva între Dumnezeu și om.

Șarpele este menționat dintr-o dată. Prin aceasta este introdus satan, fără să se spună explicit. Noul Testament arată clar în diferite pasaje, că satan era șarpele și că l-a ispitit pe om să păcătuiească (Ioan 8.44; 2 Corinteni 11.3,14, Apocalipsa 12.9; 20.2). Șarpele („cel strălucitor”) pare să fi fost o creatură foarte frumoasă. Satan s-a folosit de acest animal frumos pentru a se apropia de Eva într-un mod atrăgător (vezi și Ezechiel 28.12,13). - O metodă pe care diavolul o folosește și astăzi sub forma unui „înger de lumină”.

„Șarpele era mai șiret decât orice animal” - De ce șarpele este descris înainte de căderea omului în păcat cu termenul mai degrabă negativ „șiret”? Cuvântul ebraic „arum” nu este ușor de tradus. Adesea înseamnă „înțelept” sau „cel isteț” (de exemplu, frecvent în cartea Proverbe). Aici pare să însemne că șarpele era un animal foarte inteligent la vremea respectivă și a devenit „șiret” doar pentru că diavolul a lucrat prin el. Viclenia șarpelui este clar arătată în tacticile sale de atac împotriva Evei.

Tactica șarpelui de a înșela

- *Satan seamănă îndoiala și pune la îndoială adevărul lui Dumnezeu*
„Oare așa a spus Dumnezeu” - cu aceste cuvinte, satan își lansează atacul. El pune la îndoială ceea ce a spus Dumnezeu și astfel sădește îndoiala în inima Evei. Cu alte cuvinte, el spune: „Dumnezeu nu a spus așa cum a vrut să spună și El nu a vrut să spună așa cum a spus. Cuvântul Său este deschis la interpretări!”
Când inspirația Bibliei este pusă la îndoială și subminată astăzi, nu este altceva decât această întrebare satanică originală: „Oare așa a spus Dumnezeu?” Satan vrea să creeze o prăpastie între Dumnezeu și om prin îndoială. Alegerea cuvintelor sale subliniază aceasta. Satan îi vorbește Evei doar despre „Dumnezeu” și nu despre „DOMNUL Dumnezeu”, așa cum se face în pasajele de dinainte și de după. El evită în mod deliberat titlul lui Dumnezeu, care exprimă relația Sa cu omul - și aceasta cu succes, după cum arată răspunsul Evei din versetul 3.
- *Satan falsifică cuvântul lui Dumnezeu*
Satana nu reproduce corect porunca lui Dumnezeu. El exagerează atunci când spune că nu trebuie să mănânce „din toți pomii din grădină” (versetul 1). Aceasta însemna în esență: „Să nu mâncați din niciun pom”. Cu toate acestea, Dumnezeu nu vorbise decât despre un singur pom. Satan Îl prezintă astfel pe Dumnezeu ca fiind aspru și nedrept.
- *Satan Îl acuză pe Dumnezeu că minte*
Satan își dă seama, din cuvintele Evei, că a câștigat deja jocul. Acum el trece la ofensivă. El contrazice în mod deschis și foarte categoric cuvântul pe care l-a spus Dumnezeu: „Nicidecum nu veți muri” (versetul 4). Făcând aceasta, el Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind un mincinos.
Când satan se arată atât de clar ca fiind „adversarul lui Dumnezeu”, trebuie să ne împotrivim lui în puterea Domnului Isus cu un „nu” categoric. Atunci el va fugi de la noi (compară cu Iacov 4.7).
- *Satan Îl acuză pe Dumnezeu de invidie*
Satan nu numai că neagă adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, dar el Îl acuză pe Dumnezeu de invidie și neagă dragostea și bunătatea lui Dumnezeu: „Eva, Dumnezeu nu este bun cu voi. El vrea să vă lipsească de ceva. Dumnezeu cunoaște binele și răul și El vă reține pe nedrept această cunoaștere. Este evident că Dumnezeu nu vă iubește cu adevărat, altfel nu v-ar fi interzis să mâncați din pom”. Așa ajung cuvintele diavolului la urechile Evei.
Până în ziua de azi, otrava șarpelui este neîncrederea în Dumnezeu. Lui satan îi place în mod deosebit să o folosească pentru a ne ataca atunci când trecem prin dificultăți. Atunci avem nevoie de scutul credinței, pentru a respinge săgețile îndoielii. În astfel de situații ne ajută privirea la Golgota, unde Dumnezeu a dat dovada supremă a dragostei Sale pentru noi.
- *Satan îi face promisiuni omului*
Satan îi promite femeii că ei ar deveni „ca Dumnezeu” (versetul 5). Prin aceasta, satan vrea să-i aducă pe oameni la același păcat în care a căzut el însuși. În Isaia 14.12-14, Dumnezeu spune despre împăratul Babilonului, ceea ce este acolo o referire la satan: „Cum ai căzut din ceruri, luceafărul, fiu al zorilor! Ești aruncat la pământ, tu, cel care subjugai națiunile! Și tu ziceai în inima ta: «Mă voi înălța în ceruri, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi ședea pe muntele adunării în adâncimile nordului; mă voi sui peste înălțimile norilor, voi fi asemenea Celui Preaînalt!»”

Capitolul 3

Până în ziua de azi, idealul omenirii este de a fi asemenea lui Dumnezeu. Antihristul din viitor se va prezenta și el „ca fiind Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.4).

- *Satan ascunde consecințele neascultării*

În ceea ce satan promite, el lasă la o parte părți esențiale ale adevărului. Da, Adam și Eva vor fi capabili să recunoască binele și răul - dar nu vor avea puterea de a face binele și de a nu face răul.

De asemenea, el trece sub tăcere o consecință esențială a mănecării - și anume, că moartea va veni în lume și că ei își vor recunoaște goliciunea și se vor rușina, fără a putea face nimic în acest sens.

Reacția Evei la ispitirea din partea șarpelui

- *Ea intră în dialog cu șarpele*

Eva îi răspunde șarpelui și răspunde la cuvintele sale exagerate (versetul 2). Faptul că un animal vorbește deodată nu pare să o irite. Nici nu-și cheamă soțul în ajutor și nici nu-l trimite pe satan la Adam. La urma urmei, el era cel căruia Domnul îi dăduse porunca (Geneza 2.16-17).

- *Ea nu răspunde cu precizie*

Eva nu reproduce exact porunca lui Dumnezeu. Ea plasează pomul cunoașterii binelui și răului în centrul grădinii, deși în capitolul 2 (versetul 9) se spune aceasta numai despre pomul vieții. Pentru ea, accentul nu este pus pe bunătatea lui Dumnezeu, ci pe propria responsabilitate. Domnul Isus a vorbit cu totul altfel atunci când a fost ispitit de satan în pustie. El a aplicat Cuvântul lui Dumnezeu cu exactitate, deoarece a trăit pe deplin în El (Matei 4; Luca 4).

- *Adaugă ceva la Cuvântul lui Dumnezeu și spune ceva greșit*

În continuarea răspunsului ei, Eva face următoarea greșeală. Ea adaugă ceva la porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu nu spusese că nu trebuie să se atingă de pom. Dumnezeu ne avertizează în diferite ocazii să nu adăugăm nimic la Cuvântul Său și să nu luăm nimic din El (Deuteronomul 13.1; Apocalipsa 22.18). Nici să nu ne abatem la dreapta sau la stânga (Deuteronomul 5.32; 17.11,20; 28.14; Iosua 1.7; 23.6; Proverbele 4.27; Isaia 30.21).

Pe lângă aceasta, Eva preia cuvintele șarpelui. De asemenea, ea vorbește doar despre „Dumnezeu” și nu despre „Dumnezeu DOMNUL”. Otrava șarpelui a început deja să-și facă efectul; ea nu mai este pe deplin conștientă de relația ei cu DOMNUL.

- *Ea atenuează pedeapsa, banalizează ceva*

În timp ce Dumnezeu spusese foarte clar: „vei muri negreșit” (sau „trebuie să mori cu moartea”), Eva spune că Dumnezeu ar fi zis: „ca să nu muriți” (versetul 3). Procedând astfel, ea anulează severitatea cuvintelor lui Dumnezeu și le banalizează.

Căderea în păcat

Geneza 3.6: Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că era plăcut pentru ochi și că pomul era de dorit ca să dea inteligență; și a luat din rodul lui și a mâncat; și a dat și soțului ei care era cu ea și el a mâncat.

Eva l-a ascultat pe șarpe cu interes. Acum ea se uită la pomul spre care satan i-a îndreptat privirea. Privind mai atent la pom, ea cunoaște trei lucruri care corespund caracteristicilor lumii menționate în 1 Ioan 2.16:

Capitolul 3

1. Pomul este bun de mâncare – „pofta cărnii”.
2. Este o desfătare pentru ochi – „pofta ochilor”.
3. Pomul este de dorit pentru a da înțelepciune – „trufia vieții”.

Ea nu pare să fi observat acestea înainte. Dar acum, că satan a trezit în ea aceste dorințe, ea este preocupată de ele. „A văzut... a luat... și a mâncat” - în această ordine, Eva cade și păcătuiește.

A văzut, a dorit, a păcătuiește - acesta este un „mecanism” fatal, pe care îl găsim în diferite pasaje din Biblie (de exemplu, Geneza 6.1,2; 38.2; Iosua 7.21; Judecători 14.1; 2 Samuel 11.2-4; Iacov 1.14,15). Prin aceste exemple, Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează cu privire la acest pericol, la care suntem și noi expuși. Cum putem fi protejați de păcat atunci când răul ne ispitește?

Prin aceea că

- suntem conștienți că, în calitate de creștini credincioși, nu mai suntem sub stăpânirea păcatului și nu mai trebuie să păcătuim. Am murit față de păcat și putem și trebuie să ne considerăm morți față de păcat (compară cu Romani 6.2,11).
- ne cunoaștem „punctele slabe” personale și evităm toate lucrurile și situațiile care sunt periculoase pentru noi. Romani 13.14 spune în privința aceasta: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftelile”.
- lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască din belșug în noi. Psalmistul a exprimat așa: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalmul 119.9).

Domnul Isus a fost și El ispitit de satan (vezi Matei 4 și Luca 4). El S-a comportat cu totul diferit de primul cuplu uman. Adam și Eva se aflau în cele mai bune circumstanțe posibile în Grădina Eden atunci când au fost ispitiți. Domnul Hristos fusese expus ispitelilor lui satan în pustiu timp de 40 de zile fără hrană, când satan a venit în cele din urmă cu trei ispite care vizau tocmai cele trei domenii menționate: pofta ochilor, pofta cărnii și trufia vieții. Dar acolo unde omul a dat greș și a căzut în păcat, Domnul Isus a rămas ferm și a ieșit victorios asupra dușmanului.

Adam păcătuiește și el

Eva a crezut promisiunile lui satan și s-a lăsat înșelată. Fără să se consulte cu soțul ei, ea a decis să mănânce fructul interzis. Dar ea mai face o greșală: îl dă și soțului ei să mănânce!

Aparent fără nicio împotrivire, Adam mănâncă fructul, încalcând astfel porunca lui Dumnezeu. Adam nu a fost înșelat. El știa că este greșit și totuși s-a lăsat ispitit să comită acest păcat. Dumnezeu o crease pe Eva pentru a-l ajuta pe Adam și nu o desemnase ca lider. Aici, însă, ea își conduce soțul și îl conduce în păcat. Acesta este, de asemenea, un motiv pentru care femeia nu trebuie să conducă peste bărbat (1 Timotei 2.12-14). Dar comportamentul greșit al Evei nu îl scuză pe Adam. Dumnezeu îl pusese pe Adam în poziția de responsabilitate și, prin urmare, îl făcuse și pe el răspunzător de păcat (compară cu Romani 5.12-14).

Recunoaștem în aceste prime versete cum este răstălmăcită ordinea creației lui Dumnezeu. Mai întâi este activ un animal (șarpele), apoi femeia și abia la sfârșit bărbatul. Conform ordinii lui Dumnezeu, ar fi trebuit să fie invers: Bărbat, femeie - și apoi animalul. Diavolul se ridică la

înălțimea numelui său¹. Scopul său a fost dintotdeauna să provoace haos și să dea peste cap ordinea lui Dumnezeu.

Adam și Eva primesc conștiința

Geneza 3.7: Și li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi. Și au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri.

După ce Adam și Eva au mâncat fructul interzis, ei își dau seama că sunt goi. Înainte, ei nu erau conștienți de aceasta și nu aveau nicio problemă cu faptul că erau goi. Acum există o voce interioară care îi acuză. Este vocea conștiinței, pe care omul o are din momentul căderii. Conștiința este o instanță pentru „binele și răul” din om. Ea îi face acum pe Adam și Eva să cunoască răul, dar ei îl cunosc doar pentru că ei înșiși au devenit răi.

Adam și Eva se rușinează de goliciunea lor înaintea lui Dumnezeu. Ei își dau seama că acum, deoarece au păcătuit, nu pot sta înaintea lui Dumnezeu. Acum iau măsuri și încearcă să-și acopere goliciunea cu șorțuri făcute din frunze de smochin. Acesta este până astăzi principiul tuturor religiilor: dorința de a exista înaintea lui Dumnezeu prin propriile fapte. Dar numai prin credința în lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus o persoană poate fi salvată și îndreptățită înaintea lui Dumnezeu. „Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2.8,9).

Dumnezeu îi vizitează pe Adam și pe Eva

Geneza 3.8-13: Și au auzit glasul DOMNULUI Dumnezeu umblând în grădină în răcoarea zilei. Și omul și soția lui s-au ascuns de fața DOMNULUI Dumnezeu, în mijlocul pomilor grădinii. Și DOMNUL Dumnezeu a strigat pe om și i-a zis: „Unde ești?” Și el a spus: „Am auzit glasul Tău în grădină și m-am temut, pentru că sunt gol; și m-am ascuns”. Și El a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?” Și omul a spus: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. Și DOMNUL Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Și femeia a spus: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat”.

Dumnezeu nu răspunde imediat la păcatul lui Adam și al Evei cu judecată. El așteaptă până seara, înainte de a veni la ei în grădină. El le dă timp să reflecteze și să vină la El cu o mărturisire. Dar Adam și Eva nu vin. În schimb, ei fug de Dumnezeu atunci când Îi aud vocea. Deși s-au acoperit cu frunzele de smochin, ei încă se ascund de Dumnezeu. Ei încă simt că sunt goi și se tem (Iov 31.33,34). Păcatul i-a despărțit de Dumnezeu, le-a răpit plăcerea de a avea părtașie cu Dumnezeu. Din acest moment, omul a fost pe fugă de Dumnezeu.

„Și Domnul Dumnezeu a strigat pe om” - aceasta este prima rază de lumină a harului lui Dumnezeu în acest capitol întunecat. Dumnezeu nu îi lasă pe Adam și Eva să fugă, ci Se preocupă de ei în dragostea Sa - așa cum face și astăzi cu fiecare păcătos. Dumnezeu pune omului întrebări, pentru a ajunge la conștiința lui. El vrea ca noi să gândim despre păcat așa cum gândește El.

Aici găsim patru întrebări: trei întrebări adresate lui Adam și o întrebare adresată Evei. Dumnezeu nu îi pune șarpelui nicio întrebare; lui i se spune direct pedeapsa.

¹ Cuvântul „diavol” provine din cuvântul grecesc „diabolos” și înseamnă literalmente „cel care aruncă în totală dezordine” în sensul de zăpăcitor și calomniator.

1. „Unde ești?”

Aceasta este prima întrebare semnificativă cu care Dumnezeu îl strigă pe Adam și pe păcătosul de astăzi. Ea arată ceva din *dreptatea* divină, care nu poate trece cu vederea păcatul. Ea arată *durerea* divină pentru păcătos. Dar arată și *dragostea* divină, care îl caută pe păcătos și vrea să-l îndrepte.

Răspunsul lui Adam la această întrebare este evaziv. El recunoaște că teama de Dumnezeu a intrat în inima sa. Cu toate acestea, el nu vorbește despre cauza acestei temeri. De asemenea, Adam trebuie să recunoască faptul că propriile sale eforturi de a-și acoperi goliciunea au fost în zadar. În prezența lui Dumnezeu, orice ascundere a păcatului încetează.

2. „Cine ți-a spus că ești gol?”

Întrucât Adam nu-și recunoaște încă vina, Dumnezeu continuă să întrebe. El îi vorbește conștiinței sale, pentru a-l determina să mărturisească. Adam nu răspunde deloc la această întrebare. Nimeni nu trebuia să le spună lui Adam și Evei că erau goi. Conștiința lor, trezită prin păcat, i-a acuzat.

3. „Ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?”

Dumnezeu continuă să întrebe și acum Se referă direct la păcat. Acum Adam nu-și mai poate nega vina, dar tot nu-și mărturisește clar păcatul, ci îl respinge! El dă vina pe soția sa și apoi chiar pe Dumnezeu (de la care primise pe Eva cu bucurie)!

4. „Ce ai făcut?”

Ca răspuns la cuvintele lui Adam, Dumnezeu Se adresează Evei. El o confruntă direct cu fapta ei. Dar Eva respinge și ea vina și i-o atribuie șarpelui.

Dumnezeu nu comentează afirmațiile lui Adam și ale Evei. El Se îndreaptă spre cel către care se transferă vina. Dar cât de mult trebuie să-L fi durut comportamentul amândurora.

Inima omului nu s-a schimbat în 6.000 de ani. Până în ziua de azi, societatea noastră este încă caracterizată de tendința de a nu recunoaște vina, de a căuta scuze și de a recunoaște greșeala doar atunci când nu există altă opțiune. Nu vrem să ne lăsăm infectați de aceasta. În schimb, vrem să mărturisim păcatul în mod direct și deschis. Dacă ne descoperim, Dumnezeu ne poate acoperi și ierta (1 Ioan 1.9).

Sentința lui Dumnezeu cu privire la șarpe

Geneza 3.14-15: Și Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat ești tu între toate vitele și între toate animalele câmpului. Vei merge pe pântecul tău și vei mânca țărână în toate zilele vieții tale. Și vrăjmașie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”.

După cuvintele adresate Evei, Dumnezeu Se adresează șarpelui. El nu-i pune nicio întrebare, ci îl blestemă direct cu un blestem dublu.

Prima parte a blestemului se referă la șarpe ca animal. Pe acest animal, care era deosebit de proeminent și „mai șiret decât orice animal al câmpului” (Geneza 3.1), Dumnezeu îl umilește „între toate vitele și între toate animalele câmpului” pentru a se târi pe pântec și a mânca țărână de acum încolo². Acest blestem nu va fi anulat nici măcar în Împărăția Milenară, când

² Un șarpe nu se hrănește literalmente cu țărână, dar toată hrana pe care o prinde pe pământ și o devorează este plină de praf. De asemenea, el linge țărâna pentru a vâna prada prin intermediul organului său olfactiv.

Capitolul 3

consecințele căderii în păcat vor fi fost în mare parte înlăturate din creație! „Și hrana șarpelui va fi țărâna” (Isaia 65.25).

O aplicație practică: Șarpele este un animal umilit, dar încă foarte periculos pentru om. Și diavolul este un vrăjmaș învins, care este încă periculos pentru noi.

Vigilența este un mijloc important de apărare împotriva șerpilor și este necesară și atunci când diavolul atacă. Prin urmare, este important să ținem cont de numeroasele îndemnuri la vigilență din Noul Testament (de exemplu, Faptele apostolilor 20.31,32; 1 Petru 5.8).

Al doilea blestem se referă la satan, care l-a folosit pe șarpe ca portavoce. Dumnezeu pune o vrăjmășie permanentă între descendenții șarpelui și ai oamenilor, pe care el i-a condus spre pierzare. Aceasta este prima dată când se face aluzie la două familii sau neamuri, pe care le întâlnim în întreaga Biblie: urmașii șarpelui și urmașii Evei. În capitolul 4 îi regăsim în Cain și Abel. Acolo se arată și vrăjmășia anunțată aici. Spre sfârșitul capitolului 4 găsim descrisă familia lui Cain și, prin contrast cu aceasta, în capitolul 5 familia lui Set (înlocuitorul lui Abel). Descendenții șarpelui sunt, în general, oamenii necredincioși, care sunt numiți „fiii neascultării” în Efeseni 2.2. În mod specific, este vorba de viitorul antihrist care va apărea aici, pe pământ, împotriva Domnului Isus. Urmașii Evei sunt cei care cred, care au fost „aduși la viață împreună cu Hristos”, prin harul lui Dumnezeu (Efeseni 2.4,5).

Totuși, în blestemul asupra șarpelui, Dumnezeu vorbește despre „sămânța femeii” la singular. Aceasta este prima referire profetică din Biblie la Domnul Isus. Această referire face aluzie la o serie de adevăruri importante, care sunt prezentate în detaliu mai târziu în Biblie:

- Hristos va deveni Om și Se va naște ca urmaș³ al unei femei. El nu a fost conceput prin Iosif (sămânța bărbatului), ci prin Dumnezeu, de Duhul Sfânt, și născut din fecioara Maria (Matei 1.20; Galateni 4.4).
- Hristos avea să-l învingă pe satan, „șarpele cel vechi”, și să-i zdrobească capul. Hristos a obținut această victorie pe cruce, când „prin moarte l-a desființat pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14; vezi și Coloseni 2.15; 1 Ioan 3.8). Această victorie va fi complet finalizată odată cu judecata eternă a lui satan în iazul de foc (Apocalipsa 20.10).
- Hristos va suferi, pentru a obține victoria, satan Îi va „zdrobi călcâiul”. Aceasta s-a întâmplat pe crucea de pe Golgota, unde Domnul a suferit de nedescris. Acolo a căzut asupra Lui judecata asupra răului, care a început aici.
- Hristos este, de asemenea, centrul profetiei. Chiar și această primă profecie arată clar că, în cele din urmă, este vorba întotdeauna despre Hristos. „Duhul profetiei este mărturia lui Isus” (Apocalipsa 19.10).

Această profecie de mare anvergură în acest capitol întunecat este o rază luminoasă a harului lui Dumnezeu!

Judecata lui Dumnezeu asupra Evei și asupra lui Adam

Geneza 3.16-19: Femeii i-a zis: „Îți voi mări foarte mult durerile nașterii și sarcina ta; cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine”. Și lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am

³ Cuvântul „sămânță” poate însemna și „urmaș”.

poruncit, zicând: «Să nu mănânci din el», blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măracini; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce».

După ce Dumnezeu S-a ocupat de șarpe, El Se adresează Evei și lui Adam și rostește sentința asupra păcatului lor. Pedepsa pe care o primesc nu este o judecată eternă, ci una temporală. În esență, ea constă în faptul că sarcinile, pe care Dumnezeu li le-a încredințat, sunt făcute semnificativ mai dificile.

Evei îi sunt făcute cunoscute două consecințe ale păcatului ei:

1. *Mărirea durerilor în timpul sarcinii și al nașterii*

Dumnezeu dăduse lui Adam și Evei sarcina de a fi roditori și de a se înmulți (Geneza 1.28). Această însărcinare nu este anulată, dar este asociată cu disconfort și durere pentru femeie, care continuă până în ziua de azi (vezi și 1 Timotei 2.15).

2. *Dorința după dragostea bărbatului care, totuși, va stăpâni peste ea*

Pentru că Eva a acționat independent de soțul ei și și-a asumat rolul de conducător, ea este legată emoțional de bărbat, iar autoritatea bărbatului este întărită. Atunci când este vorba despre un bărbat și o femeie care trăiesc împreună în căsătorie, începând de la căderea în păcat femeia are o dorință interioară, emoțională deosebit de pronunțată pentru bărbat - o nevoie care, în cele din urmă, nu este niciodată pe deplin satisfăcută. În schimb, bărbatul domină adesea asupra femeii. Totuși, aceasta nu este o instrucțiune de la Dumnezeu pentru bărbat, ci o constatare. În calitate de bărbați credincioși, trebuie să ne iubim soțiile așa cum Hristos iubește Adunarea (Efeseni 5.25).⁴

După Eva, Dumnezeu Se adresează lui Adam (versetele 17-20). Dumnezeu nu-l blestemă nici pe Adam, dar blestemă pământul, domeniul de responsabilitate al lui Adam. Pedepsa lui Adam este mai extinsă și mai severă decât cea a Evei. Aceasta devine clar în mai multe puncte:

- Dumnezeu justifică sentința față de el – „Pentru că ai ascultat de glasul soției tale ...”.
- Dumnezeu folosește scuza lui Adam ca bază pentru pedeapsa sa.
- Pedepsa nu îl afectează doar pe el sau sexul său, ci întregul pământ.
- Pedepsa este mai variată.

Lui Adam i se spun cinci consecințe ale păcatului său:

1. *Pământul va fi blestemat*

Adam nu ascultase de glasul lui Dumnezeu, ci de glasul soției sale și încălcase porunca lui Dumnezeu (Geneza 2.17; Osea 6.7). În loc să atragă atenția soției sale pentru greșeala făcută, el a tăcut. În loc să lucreze, se lăsase servit și pur și simplu luase rodul din mâna soției sale. Ca urmare, în viitor el va trebui să-și desfășoare munca în condițiile foarte dificile ale unui pământ blestemat. Romani 8.20-22 arată că întregul pământ a fost

⁴ În 1 Petru 3.5 găsim ideea de „stăpânire” din perspectiva unei femei într-o lumină pozitivă. Poziția Sarei față de Dumnezeu era corectă și aceasta a ajutat-o să adopte poziția corectă față de soțul ei, Avraam. Ea l-a numit „domn” în inima ei. Ea nu i s-a supus fiind constrânsă la aceasta, ci i s-a supus de bună voie și nu a trebuit să se teamă de nicio teroare (ceea ce nu înseamnă că femeile creștine ar trebui să se adreseze soților lor în acest fel).

Capitolul 3

afectat de căderea omului în păcat și geme. Pentru ca acest blestem să poată fi ridicat în viitor, Hristos a trebuit să moară (compară cu Coloseni 1.20).

2. *Spini și măcăci [ciulini] vor crește*

Ca semn exterior al acestui blestem, pe pământ vor crește acum spini și ciulini. Aceste buruieni care cresc repede și sunt dureroase, greu de eradicat, simbolizează tot ceea ce provoacă probleme la lucrul pe câmp și în grădini.

3. *Adam își va mânca pâinea cu trudă și în sudoarea frunții sale*

Dumnezeu îi dăduse lui Adam munca ca pe un dar în capitolul 2. Acest dar nu-i este luat, dar de acum înainte el trebuie să facă această muncă în „sudoarea feței” și cu „trudă”. Această muncă este și în ziua de azi - și nu numai sub forma efortului fizic, ci și sub forma stresului și a epuizării, care sunt adesea asociate sub forme diferite cu munca pentru noi.

4. *De acum încolo, Adam ar trebui să mănânce doar ierburile câmpului*

În capitolul 1.29, Dumnezeu i-a dat omului roadele grădinii ca hrană. S-ar putea ca, din cauză că Adam și Eva au mâncat fructul interzis din pom, Dumnezeu să fi exclus acum fructele din „dieta” lor și să le fi permis să mănânce din nou din tot ce se află pe pământ doar după potop (Geneza 9.3.4).

5. *Adam trebuie să se întoarcă în țărână*

În cele din urmă, lui Adam i se spune: „Pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce”. De acum încolo, omul poartă în el sentința morții. Trupul său moare și se întoarce în țărâna din care a fost făcut (Psalmul 90.3; 104.29; Ecclesiastul 12.7). Cât de umilitor este aceasta pentru om, care a vrut să fie asemenea lui Dumnezeu!

O privire la Domnul Isus

Consecințele căderii în păcat sunt descrise în sentința lui Dumnezeu asupra lui Adam și a Evei în diverși termeni, pe care, cu precauția cuvenită, le putem lega de suferința și moartea Domnului Isus. Este clar pentru noi că Domnul nostru nu a păcătuit niciodată și nu putea păcătui:

Consecința căderii în păcat	Legătura cu Hristos
Muncă [trudă] (versetele 16,17)	„Munca sufletului Său” (Isaia 53.11)
Dureri (versetul 16)	„Om al durerilor” (Isaia 53.3)
Blestem (versetul 17)	Hristos S-a făcut „blestem pentru noi” (Galateni 3.13)
Spini (versetul 18)	„Și, împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap” (Matei 27.29)
Sudoare (versetul 19)	„Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge” (Luca 22.44)
Țărână (versetul 19)	„M-ai adus în țărâna morții” (Psalmul 22.15)
Sabie (versetul 24)	„Trezește-te, sabie, împotriva poporului Meu” (Zaharia 13.7)

Cât de mult S-a pus Domnul Isus în locul nostru și a luat asupra Sa judecata pe care o meritam! Cel Drept a suferit pentru noi, cei nedreți!

Un nume nou pentru Eva și haine din piele

Geneza 3.20-21: Și omul a pus soției sale numele Eva, pentru că ea este mama tuturor celor vii. Și DOMNUL Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

În versetul 20 se arată o altă rază de lumină în această istorisire întunecată. După ce Dumnezeu a pronunțat pedeapsa asupra lui Adam, acesta îi dă soției sale numele Eva. Acesta înseamnă „viață” sau „mama tuturor celor vii”. El ar fi putut să o numească „mama tuturor celor care mor”, dar nu o face. Cu toate cuvintele grave de judecată rostite asupra lui și soției sale, Adam nu a omis să audă că Dumnezeu vorbea despre sămânță, adică despre urmași și despre nașterea de copii! El Îl crede pe Dumnezeu că va exista în continuare viață și își exprimă încrederea în promisiunea lui Dumnezeu prin noul nume al soției sale.

Adam vorbește aici și despre „soția sa” - aceasta este în contrast cu scuza sa din versetul 12: „femeia pe care mi-ai dat-o”. Acesta este, de asemenea, un mic indiciu că Adam L-a înțeles pe Dumnezeu și că inima și conștiința lui au fost atinse.

Dumnezeu răspunde la credința lui Adam. L-a îmbrăcat pe el și pe soția sa cu haine de piele. Făcând aceasta, El arată calea spre restaurare și viață. El oferă un înveliș potrivit pentru prezența Sa și care acoperă complet goliciunea lui Adam și a Evei. Îmbrăcămintea din piele era ceva cu totul diferit de șorțurile din frunze de smochin:

- Frunzele de smochin erau rezultatul propriilor eforturi - îmbrăcămintea de piele era un dar de la Dumnezeu (compară cu Efeseni 2.8).
- Frunzele de smochin erau perisabile și se uscau (compară cu Isaia 64.6) - fustele de piele erau durabile și de lungă durată.
- Șorțurile din frunze de smochin erau doar o acoperire incompletă, slabă - îmbrăcămintea din piele era suficient de mare pentru a acoperi întregul corp.

Pentru îmbrăcămintea de piele trebuia să fie ucis un animal, trebuia să curgă sânge. Dumnezeu întemeiază acoperământul, pe care îl oferă, pe moarte, care era tocmai pedeapsa pentru păcat. Fără a intra în alte detalii, găsim deci aici o primă referire indirectă la jertfa pe care *Dumnezeu Însuși* a făcut-o în Persoana Fiului Său. Prin această jertfă, noi, ca păcătoși vinovați, putem fi împăcați cu Dumnezeu și putem primi iertarea păcatelor noastre (Romani 5.10; 9.22). Prin această jertfă, noi stăm acum înaintea lui Dumnezeu ca unii care au parte de îndurare (sau, făcuți plăcuți) în Hristos și suntem îmbrăcați în „hainele mântuirii”, în „haine de sărbătoare” (Efeseni 1.6; Isaia 61.10; Zaharia 3.4). Suntem noi recunoscători pentru aceasta?

Adam și Eva sunt alungați din Grădina Eden

Geneza 3.22-24: Și DOMNUL Dumnezeu a zis: „Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele și răul. Și acum, să nu-și întindă mâna și să ia și din pomul vieții și să mănânce și să trăiască pentru totdeauna...!” De aceea Domnul Dumnezeu l-a scos din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Și l-a alungat pe om; și a pus heruvimii și flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieții.

După ce Adam și Eva au mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului, Dumnezeu îi scoate afară din grădină. Ca fâpturi păcătoase, ei nu se mai pot bucura de partășia nealterată cu

Capitolul 3

Dumnezeu. Păcatul îl separă pe om de Dumnezeu: „Nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi și Dumnezeul vostru” (Isaia 59.2).

Dumnezeu dispune ca intrarea la pomul vieții să fie păzită de heruvimi. Aceasta era necesar pentru a se asigura că Adam și Eva nu vor mânca din pomul vieții și să devină nemuritori. Atunci, cuvântul Domnului, că ei ar fi trebuit să moară, ar fi devenit nul și neavenit (compară cu Geneza 2.17) și satan ar fi avut dreptate când a spus: „Nicidecum nu veți muri” (Geneza 3.4).

Pe de altă parte, harul lui Dumnezeu a fost evident și în această măsură: El nu a vrut ca omul să fie nevoit să trăiască veșnic pe pământ ca o creatură căzută. Aceasta ar fi însemnat pentru el suferință și necaz fără sfârșit pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a închis complet accesul la pomul vieții, ci doar l-a pus „sub pază”. Pentru că în planul Său, Dumnezeu intenționa să le ofere celor care cred o altă cale de a poseda viața eternă și paradisul ceresc, nepieritor, prin moartea Domnului Isus, în care există doar pomul vieții (Apocalipsa 2.7; 22.2).